

kes, eller det er de fælles opgaver, der skal styrkes.

Lad mig tage et enkelt eksempel. Hvis man går ind på et børneværelse hos en mellemlagsfamilie, vil man se, at der ikke er grænser for, hvad børnene har af elektronisk legetøj, hvad de har af computerspil, hvad de har af fint tøj, hvad de har af private muligheder for at udvikle sig.

Det sker i en situation, hvor der bliver skåret ned på deres legepladser i kommunerne, hvor der bliver skåret ned på deres daginstitutioner, og hvor der bliver skåret ned på deres skoler. Der synes jeg, vi er nødt til at diskutere, hvilket samfund vi vil have. Vil vi have et samfund, hvor vi virkelig giver muligheder for, at det private forbrug hos børnene skal udvikle sig gennem alt det her fine legetøj, elektroniske legetøj, de har? Eller vil vi også satse på, at de får en ordentlig uddannelse, at de har ordentlige legepladser, at de har ordentlige daginstitutioner, at de har grønne områder, at de har nogle fællesfaciliteter? Det er for os at se en meget vigtig værdidebat.

Kl. 15.55

Regeringen satser på en langt større stigning i det private forbrug end i det offentlige forbrug. Så vidt jeg husker, er den fire gange så stor i fremskrivningerne frem til år 2010. Også det er udtryk for: Hvad det er for et samfundssystem, vi skal have? Skal vi have flere fine biler, vi kan køre rundt i, flere dyre huse, vi skal bo i, eller skal vi også have nogle ordentlige skoler, hvor vores børn kan blive uddannet, nogle ordentlige daginstitutioner, hvor de kan blive passet, nogle ordentlige kulturelle tilbud, så vi kan udvide vores horisont på det område?

Der er tale om en værdidiskussion, som jeg kunne ønske mig vi kunne have langt mere direkte frem for den meget teknokratiske debat, der kører op til kommuneforhandlingerne. For det handler om, hvad det er for et samfund, vi vil have. Vil vi have et samfund, hvor der er stærke fællesskaber, hvor der er solidaritet, hvor der er mulighed for, at vi i fællesskab kan udvikle nogle ting med hinanden, i stedet for at vi lukker os inde på vores egne små værelser og bare udvikler os der?

Vi er optaget af, hvordan børn kan udvikle sig. Debatten om den sociale arv var jo en debat, statsministeren tog op under åbningsdebatten. Det var noget af det mere positive, han har sagt, i hvert fald i udgangspunktet. Jeg havde nær sagt, at det er det eneste positive, han har sagt,

siden han blev statsminister. Men det var faktisk positivt, at han tog fat i det.

Men så kommer jo problemet, når han siger, at det, det drejer sig om, er, at man skal kunne gå fra at være bistandsklient til bankdirektør. Jeg vil godt høre, om regeringen har tal på, hvor mange bistandsklienter der er blevet bankdirektører, siden regeringen kom til. Ville det ikke være en idé, om man fik den her diskussion gjort lidt mere seriøs end det her lidt primitive billede, sådan en eller anden variant af den amerikanske drøm om en fattig dreng, der bliver Jokim von And, og at vi så i stedet får en meget mere nuanceret diskussion af den, kan man sige, komplekse, af den komplekse problemstilling, som ligger i det her?

Der er intet fra regeringen. Jeg har spurgt flere gange tidligere i dag. Jeg hørte meget nøje på statsministeren. Der kommer et eller andet senere denne måned. Jeg har forsøgt at udfrutte, hvad det er, der kommer. Intet.

Det interessante er jo, at der blev sagt stort set det samme under åbningsdebatten. Da ville der også komme noget inden så længe. Der er ikke kommet noget. O.k., nu må vi tage regeringen på ordet. Og som sagt, hvis der er noget at tage fat på, hvis der lægges op til forhandling omkring det her vigtige socialpolitiske problem for vores børn, for fremtiden, for en ordentlig samfundsudvikling, så er vi villige til at forhandle det til hver en tid. Så må vi bide i os, at vi ikke bryder os om denne regering. Problemet er for vigtigt til, at vi skal sætte os hen og surmule over det.

Arbejdsløsheden er begyndt at stige igen. Det er interessant. Jeg har fået oplyst, at der i dag er kommet tal fra Danmarks Statistik, som viser, at der er sket et fald i beskæftigelsen på 20.000 i første kvartal af 2003, og at beskæftigelsen nu ligger markant under, hvad Finansministeriet har skønnet indtil videre. Det tyder jo på, at vi her står over for et problem. Det er måske også derfor, at regeringen er, om jeg så må sige, sådan lidt famlende i forhold til at skulle forholde sig til arbejdsløshedsproblemet.

Jeg må tilstå, at jeg er en smule forvirret, efter at jeg hørte statsministeren og Venstres ordfører tidligere i dag. Regeringen har indtil for få dage siden afvist at ville lave noget, der ligner et særligt indgreb i forhold til arbejdsløsheden. Så for et par dage siden melder beskæftigelsesministeren ud, at man vil fremrykke offentlige investeringer. Pludselig er det et problem. Og man kan ikke fortolke det anderledes, end at man er ble-